

Կոմիտաս

Աստուած Իմ

Սիրոյ սերմը գատեցիր,
Հրոյ ջերմը պատեցիր .
Հողին շունչը փրչելով՝
Հոգի կեանքդ կաթեցիր:

Եւ Արեւդ լուսին մարմնէս մաղեցաւ,
Եւ իմ հոգին Հոգուդ ցօղով շաղեցաւ,
Իմ սրբաիկի սէրն ու բոցը, սիրոյ խոցը՝
Անպերի մէջ, որպէս կայծակ սահեցաւ